

Blurring Emotional Memories Using Eye Movements: Individual Differences and Speed of Eye Movements

Kevin van Schie, Suzanne C. van Veen, Iris M Engelhard, Irene Klugkist, Marcel A van den Hout

Achtergrond: Tijdens eye movement desensitization en reprocessing (EMDR) maakt een patiënt oogbewegingen, terwijl er een traumatische herinnering wordt opgehaald. Het maken van deze oogbewegingen belast het werkgeheugen (WG), waardoor er minder ruimte beschikbaar is voor het ophalen van de herinnering. Zodoende wordt de herinnering als minder levendig en minder onaangenaam opgehaald. De WG-theorie voorspelt dat individuen met een kleine werkgeheugencapaciteit (WGC) meer baat hebben bij relatief lage belasting (d.w.z. langzame oogbewegingen), terwijl individuen met een grote WGC meer baat hebben bij relatief hoge belasting (d.w.z. snelle oogbewegingen). **Doel:** We hebben experimenteel onderzocht wat de rol is van WGC en snelheid van oogbewegingen bij het verminderen van levendigheid en onaangenaamheid van een herinnering. Er zijn vier hypothesen getoetst: 1) Ongeacht de snelheid van oogbewegingen en ongeacht de WGC zijn oogbewegingen effectiever dan geen duale taak, 2) uitsluitend het verhogen van de snelheid van oogbewegingen heeft effect op de daling in levendigheid en onaangenaamheid onafhankelijk van de WGC, 3) individuen met een lage WGC – vergeleken met individuen met een hoge WGC – hebben meer baat bij het maken van oogbewegingen ongeacht de snelheid, 4) De oogbewegingen zijn het meest effectief wanneer – zoals voorspelt door de WG-theorie – oogbewegingen afgestemd worden op de WGC. **Methode:** Studenten met lage ($n = 31$) en hoge ($n = 35$) WGC haalden drie emotionele herinneringen op en beoordeelden deze op levendigheid en onaangenaamheid voor en na iedere conditie (alleen ophalen, ophalen + langzame oogbewegingen, ophalen + snelle oogbewegingen). **Resultaten:** De data laten zien dat een duale taak in het algemeen effectiever was in het verminderen van levendigheid en onaangenaamheid van een herinnering vergeleken met geen duale taak (hypothese 1), en dat een meer cognitiefbelastende duale taak de effectiviteit van de interventie vergroot (hypothese 2). Echter, in strijd met de WG-theorie is er geen bewijs dat de snelheid van oogbewegingen afgestemd moet worden op de WGC. **Conclusies:** Alhoewel het voor de hand ligt om de snelheid van oogbewegingen af te stemmen op de WGC van een individu, laten de data zien dat een dergelijke aanpassing in de klinische praktijk niet zinvol zou zijn.

Citation: European Journal of Psychotraumatology 2016, 7: 29476 - <http://dx.doi.org/10.3402/ejpt.v7.29476>